

*Амир Темур шахсини идрок этиш – тарихни идрок
этиш демакдир. Амир Темурни англаш – ўзлигимизни
англаш демакдир. Амир Темурни улуглаш – тарих қаърига
чуқур илдиз отган томирларимизга, маданиятимизга,
қудратимизга асосланиб, буюк келажагимизга
ишончимизни мустаҳкамлаш демакдир.
ИслоМ КАРИМОВ*

УЛУҒЛАШГА ЛОЙИҚ ИНСОН, САРКАРДА ВА ДАВЛАТ АРБОБИ ҲАҚИДА АСАР

Мазкур асар муаллифи Марсель Брион Европада доврўқли инсонлар ҳаёти ва фаолиятига оид кўплаб тарихий асарлари билан машҳур олимлардан: у Францияда публицист, адабий танқидчи ва кейинчалик бир қатор романлар, шунингдек, тарихий мавзудаги асарлар муаллифи сифатида шуҳрат топган ижодкорлардан.

Марсель Брион 1895 йили марселлик адвокат Брайон оиласида таваллуд топган. Швецариянинг «Champittet» шаҳрида ўрта мактабни тугатиб, Париждаги «d'Aix-en-Provence» университетининг ҳуқуқшунослик факультетида таҳсил олган. Унинг ҳуқуқ соҳасидаги фаолияти жуда қисқа муддат давом этган: у юридик маълумоти билан 1920-1924 йиллар мобайнида адвокат бўлиб ишлаган, холос. Шундан кейин бу соҳадан бутунлай воз кечиб, адабиёт билан машғул бўлади. М. Брион бутун умри давомида юзга яқин асарлар ёзган энг сермахсул ижодкорлардан. Адабий доираларда у дастлаб Италия ва немис санъатининг ёрқин намоёндалари ҳақидаги мемуар ва биографик асарлари билан кўзга кўрина бошлаган бўлса, кейинчалик кексайган пайтида бир қатор романлари билан китобхонлар орасида ном чиқарган.

«Тамерлан» асарининг биринчи таҳририни М. Брион 1942 йили, тўлдирилган ва қайта ишланган ушбу романини 1963 йили Париждаги Албин Мишелга қарашли «Wraitten in French» босмахонасида чоп эттирган. Мазкур асар худди шу босмахонада 1999 йилгача саккиз марта чоп этилган.

Мазкур асарини ёзишдан олдин Марсель Брион мемуар ва тарихий-биографик асарлар борасида анча тажриба орттирган ва қалами равон бўлган адиб ва тадқиқотчи сифатида шуҳрат қозонган эди. У ўтган асрнинг 30-йилидан бошлаб Италия ва немис уйғониш даври ва унинг намояндалари ҳақида бир қатор асарлар ёзган эди. Жумладан, у Макиавели, Леонардо да Винчи, Боржиа, Боттичелли, Бартоломе да Лас Каса, Гёте, Роберт Шуман, Моцарт ва яна бир неча Европа Ренессансининг машҳур вакиллари, санъат ва адабиёт намояндалари ҳақида асарлар ёзган. Шу билан бирга у темурийлар даври билан қизиқиб, айтилганидек 1942 йили «Тамерлан» номли асарини ёзган. Тахмин қилиш мумкинки, Марсель Брионда Темур шахси ва темурийлар даврига янада қизиқиш уйғотган омил 1941 йили Самарқандда антрополог Герасимов иштирокида Амир Темур ва темурий шаҳзодалардан бир неча кишининг қабрини очиб, олиб борилган тадқиқот ишлари бўлиши ҳам мумкин. Чунки ўша даврда бу воқеа жаҳон бўйлаб катта шов-шувга айланган, Америка ва Европанинг жуда кўплаб илмий доиралари экспедиция маълумотлари ва темурийлар хилхонасидан олинган фотосуратлардан нусха олиш мақсадида мурожаат қилишгани маълум. Афтидан худди мана шу нарса Марсель Брионни Амир Темур мавзусига яқинлаштирган. Башарти, у француз тилидан ташқари немис ва инглизчани, шунингдек, араб тилини яхши билган. Бу эса Ғарбий Европа ва Америка кутубхоналарида сақланаётган қўлёзмаларни ўрганиш имконини берган.

Шуни алоҳида таъкидлаш жоизки, Марсель Брионнинг мазкур асари китоб ҳолида чоп этилганидан сўнг, илмий доираларда унинг мартабаси анчайин ошган. Буни биз унинг 1964 йили Француз Академиясининг аъзоси сифатида сайланганида кўришимиз мумкин.

Мазкур асарни форс тилига ўгирган ва қўшимча маълумотлар билан бойитган Забуиллоҳхон Мансурийнинг таъкидлашича, Соҳибқироннинг эсдаликлар тарзидаги қўлёзмаси (сўз «Темур тузуклари» ҳақида боради) 1610 йилга қадар Яман ҳукмдори Жаъфар пошшо қўл остида сақланган. Унинг вафотидан сўнг қўлёзмага Жаъфар пошшонинг

авлодлари эгалик қилган. Аммо номаълум бир хаттот кейинчалик ундан нусха олиш мақсадида Ҳиндистонга олиб кетади. Бир оздан кейин бу қўлёзма инглиз зобитининг қўлига ўтган ва Англияга олиб кетилган. Жаноб Девид исмли киши орқали у Оксфорд университети профессори Уайт томонидан инглиз тилига ўгирилган ва 1783 йили нашр қилинган. Асар форс тилидан Абдурашид Абд-ул-Жалил томонидан рус тилига ўгирилган ва «Я Тимур – властитель вселенной» деган ном билан Нью-Йоркда 700 нусхада чоп этилган.

Мана шу ўринда ҳурматли Президентимизнинг Амир Темур таваллудининг 660 йиллигига бағишланган халқаро илмий конференцияда (1996 йил 24 октябрь) сўзлаган маърузаларида айтилган қуйидаги фикрларни келтириб ўтмоқчимиз: «Минг афсуски, биз бошимиздан ўтказган мустабид тузум туфайли шундай бир аҳволга тушиб қолган эдикки, улуғ аждодимизнинг тарихи ва фаолиятини, башарият ривожига қўшган ҳиссасини бугунги кунда хорижда – яъни АҚШ, Германия, Франция, Буюк Британия, Ҳиндистон, Туркия, Эрон, Покистон ва бошқа мамлакатларда бизнинг ўзимиздан кўра кўпроқ билишади. Бизлар – яъни Амир Темурнинг Ватани бўлмиш шу заминда ўсган одамлар унинг фаолиятини жуда оз биламиз».

Дарҳақиқат, фақат мустақиллик туфайли биз Амир Темур шахсига қарашларимизни ўзгартирдик. Фақат юртбошимизнинг мана шу борадаги жасорати ва ташаббуси билан улуғ аждодимизнинг шаъни ва қадр-қиммати қайта тикланди. Мустақиллигимизнинг дастлабки йиллариданоқ давлатимиз раҳбари шу масалага мунтазам эътибор қаратиб келаётгани бежиз эмас – фахримиз, ғуруримиз ана шу саркарда бобомизнинг ҳаёти ва фаолияти билан вобастадир. Зеро, бизнинг жаҳон ичра тенглар ичида тенг эканимиз ана шундай улуғвор ўтмишга эга эканимиз, фахр этишга, ғурурланишга муносиб аждодимиз борлигидан – башарти, уни билиш ҳар биримиз учун ҳам фарз, ҳам қарзидир. Мана, 1993 йилнинг апрель ойида давлатимиз раҳбарининг бир гуруҳ ижодкорлар билан бўлган учрашувда айтган сўзлари: «Амир Темур даврини бошқатдан ўрганишимиз

лозим. Нега деганда, Амир Темур тузукларини ўқисам, худди бугунги замоннинг катта-катта муаммоларига жавоб топгандек бўламан».

Дарҳақиқат, Амир Темур мавзуси тинимсиз изланиш ва ўрганишни талаб этадиган мавзу. Чунки муқаддам биз бу борада нима деб ўргатишган бўлса, тўтига ўхшаб ўшани такрорлашдан нарига ўта олмасдик. Тарих тўлалигича бузиб талқин этилган, Амир Темур ҳақида маълумот бергувчи баъзи манбалар уни қоралашга хизмат қиларди, холос. Мамлакатимиз Президенти Ислом Каримов таклифи билан улуғ Соҳибқироннинг 675 йиллик таваллуд тўйи арафасида «Темур тузуклари» мукамал ҳолда, юксак сифатда қайта нашр этилди. Мана шу китобга ёзган сўзбошисида Юртбошимиз айнан биз юқорида тилга олган масала борасида атрофлича тўхталиб: «Минг афсуски, мустамлакачилик йиллари, яъни миллий қадриятларимиз, азиз авлиёларимиз ва алломаларимизнинг бой мероси, табаррук номларини халқимиз хотираси ва юрагидан бутунлай ўчиришга қаратилган сиёсат ҳукм сурган даврларда Амир Темурнинг ҳаёти ва фаолиятини ўрганиш у ёқда турсин, ҳатто унинг номини тилга олиш ҳам мутлақо таъқиқлаб қўйилган эди. Бу мавзуда яратилган баъзи бир илмий-бадий асарларда Амир Темур сиймоси тарихий ҳақиқатга зид равишда бир ёқлама, асосан, қора бўёқларда акс эттирилган эди. Таассуфлар бўлсинки, собиқ тузум даврида яратилган тарихий ва бадий адабиётларда ҳамда уларнинг таъсирида чоп этилаётган бугунги айрим китобларда ҳам ана шундай ғаразли ёндашув аломатларини ҳануз учратиш мумкин», – деб таъкидлаган. Мазкур китобнинг илк маротаба ўзбек тилига ўгирилиб, кенг китобхонлар эътиборига ҳавола этилаётгани ҳам истиқлол шарофати туфайли – улуғ Соҳибқирон ҳақидаги билимларимизни бойитиш мақсадидадир. Чунки, мазкур асарда воқеалар шу қадар равон ва ишонарли тарзда баён этилганки, уни ўқиш асносида Амир Темурга хос бўлган кўплаб сифатлар билан танишиш имкони туғилади. Соҳибқироннинг ички дунёси нечоғлик гўзал, фаолияти қанчалар ибратли экани яна бир карра бор бўйи билан намоён бўлади.

Шуни алоҳида таъкидлаш жоизки, мазкур таржима асарни илмий адабиётлар рўйхатига тиркашни тавсия этмаймиз. Уни бадий адабиётлар сафидан жой олишини истардик. Бу асарда келтирилган маълумотлардан илмий баҳс-мунозараларда, тарихий сана ва воқеаларга аниқлик киритиш учун фойдаланишни ҳам маъқулламаймиз. Зеро, Соҳибқирон Темур номидан ёзилган ушбу китоб, гарчи Амир Темурга нисбат берилган «Тузуки Темурий» ва «Малфузот» асосида ёзилган бўлса ҳам ундаги матнига муаллифи Марсель Брионнинг ҳам анча дахли бўлган. Инчунин, асарда шубҳа туғдирадиган жойлар, фикр ва хулосалар, бадий уйдирмалар, муболағали тасаввурлар жуда ҳам кўп (бу ерда Амир Темурга нисбат берилган баъзи ихтиролар, ҳарбий санъатга оид ишлар ва режалар, унинг Қуръони каримнинг ўта билимдони, муфассири, шариатнинг етук билимдони сифатида тасвирлаш, ҳатто Қуръонни қайта тартиб беришга уринишлари ва ҳ. ни санаб ўтиш мумкин). Бу ҳам табиий ҳол, албатта. Амир Темурнинг ҳаёти ва фаолияти билан қизиқиш ўз давридан бошлаб нафақат маҳаллий муаллифлар, балки Россия ва Европада ҳам катта бўлгани маълум. Соҳибқирон сиймоси, ҳаёти ва фаолиятига атаб юзлаб турли жанр ва тиллардаги асарларни биламиз. Жаҳон тарихида буюк ўринни эгаллаган салтанат ва империялар тузган бир қатор шахслар қаторида Амир Темурнинг ҳам қўйилиши жаҳон тарихшунослик илмида расм бўлгани ҳам аниқ. Бугунги кунга қадар Ўзбекистонда ҳам Амир Темур ва темурийлар даври тарихшунослигига атаб ўнга яқин докторлик ва номзодлик ишлари ёқланган, илмий ва бадий адабиётлар, публицистик материаллар ОАВда чоп этилмоқда. Амир Темур ва темурийлар даврига оид энг муҳим манбалар форс ва араб тилларидан таржима қилиниб, нашр этилмоқда.

Таржимон ва ноширлар ушбу асар орқали ўзбек китобхонларини Европа халқлари адабиёти тарихида муҳим ўрин эгаллаган яна бир асар билан таништириш мақсадида уни чоп эттирмоқчи. Марсель Бриондек адиб, тарихчи ва олимни ўзига маҳлиё этган шахс бу бизнинг Амир Темур бўлгани боис, ёзувчининг фикри зикри, хулоса ва хаёлот олами билан сизларни ҳам таништирмоқчи бўлдик.

Сирасини айтганда, муҳтарам Президентимизнинг: «Бизнинг бугунги асосий вазифамиз шундан иборатки, асрлар давомида дунёнинг турли мамлакатларида Амир Темури меросига бағишлаб йирик илмий марказларда ҳақиқатгўй олимлар томонидан яратилган тадқиқотларни чуқур ўрганишимиз, уларни таржима қилишимиз, халқимизга, келгуси авлодларимизга тарихни холис ва ҳаққоний ўргатувчи дарсликлар сифатида, бизнинг фахру ифтихоримиз сифатида тақдим қилишимиз керак», – деган сўзлари шу каби ишларга ҳам илҳомбахш куч, дастуруламал бўлиб хизмат қилади. Мазкур асарда баён этилган Амир Темурнинг ҳаёти ва фаолияти барча учун бирдек сабоқ мактаби бўлиши шубҳасиз.

*Шодмон ВОҲИЛОВ,
тарих фанлари доктори, профессор*

*Фарҳод РЎЗИЕВ,
иқтисод фанлари номзоди*

БИРИНЧИ БОБ

БОЛАЛИК ЙИЛЛАРИМ ВА ШАЙХ ШАМСИДДИНДАН САБОҚ ОЛГАН ДАВРЛАРИМ

Отамнинг исми Турғай*, шаҳри Кешнинг ўртаҳол ер эгаларидан бири бўлган. Шаҳар аҳолиси ўртасида алоҳида ҳурмат ва эътибор қозонган киши эди. У менинг таваллудимдан бир мунча аввал туш кўрган, айтишича тушида унинг ёнида фариштасифат бир мўйсафид келиб, қўлига қилич тутқазиб кетган. Отам қилични олиб, боши узра айлантирган ва шу асно уйғониб кетган эканлар. Эртаси куни пешин вақти, ҳар кунги одатича масжидга борганлар. Ибодат амалларини бажаргач, пайт пойлаб маҳалламиз имоми шайх Зайниддинни четга тортиб, кеча кўрган тушларини айтиб берганлар – таъбирини сўраганлар. Шайх:

– Тушни туннинг қайси қисмида кўргансиз, – деб сўрабди.

– Тонгга яқин! – жавоб қилибди отам. Шунда у:

– Кўрган тушингизнинг таъбири шуки, Аллоҳ сизга бир ўғил ато этади. Қилич билан бутун дунёни қўл остига бирлаштиради, етти иқлимга ислом динини ёйишга зўр хизматлар қилади, – дея башорат қилган экан.

– Ўғлингиз туғилиши билан унинг тарбиясига қойим турунг, – деб тайинлабди у отамга. – Ўқиб илм ўргансин, шуғулланиб ҳунара эгалласин, Қуръонни ёд олсин!..

Шу воқеадан бир йил ўтиб мен туғилган эканман. Отам шу муносабат билан, мени қандай номлаш хусусида яна ўша маҳалламиз имомига маслаҳат солганлар. У менга «Темур» деб ном беришни таклиф қилган.

---

* Турғай – қуш номи.

Отамнинг кейинчалик ҳикоя қилишича, менга исм танлаш мақсадида шайх Зайниддин ҳузурида борганида, у Қуръони карим мутолааси билан банд экан. Отам ҳузурига кирган чоғ у 67-суранинг мана бу оятини қироат қилиб турган экан: «Эй сен, наҳотки осмондаги Зот, ерни оёқларинг остида қулатишидан ва унинг ларзага келишидан қўрқмасанг». «Ларза» сўзи арабчада «Тамурру» тарзида талаффуз этилади ва у Темур талаффузига яқин. Шу туфайли ҳам шайх Зайниддин менга айнан шу номни танлаган бўлса керак.

Болаликдан хотирамга муҳрланган дастлабки жумла онамнинг отамга айтган сўзи бўлган: «Бу ўғлингиз – чапақай, ҳамма нарсани чап қўлида бажаради», – деган эди у. Бироқ кези келиб аён бўлдики, мен ҳам чапақай, ҳам ўнғай эдим. Яъни, ҳар қандай ишни ҳам чап-ҳам ўнг қўлимда бе-малол бажара олиш қобилияти бор эди менда. Ўқишга борганимдан сўнг ҳар иккала қўлда қийналмай хат ёза олишим аён бўлди. Улғайиб ҳарбу зарб машғулотлари билан шуғуллана бошлаганимда, қилич сирмашда ҳам, ўқ-ёйни ишла-тишда ҳам ҳар иккала қўлимни бирдек ишлата олишим мумкинлигини ҳис этдим. Ҳозир ёшим етмишда, бироқ ҳали ҳам ўнг ва чап қўлим орасида деярли фарқ йўқ.

Савод чиқариш учун муаллим сабоғига борганимда ҳали жуда ёш эдим. Ҳаттоки ёзув тахтачасига суркалган оқ мумни қириб ташлашга-да, кучим етмасди. Ўша пайтлари Мовароуннаҳрнинг бошқа барча жойларида бўлгани каби, бизга ҳам бир бўлак мум ва ёзув тахтачаси тарқатилар эди. Оқ мумни эритиб, сўнг ёзув тахтачасига юпқа қилиб ётқазилар, унга қора қалам билан ҳарф ёзар эдик. Бу қоғозни тежаш имконини берарди: болалар топшириқни бажаргач, мумни қириб ташлар, тахтачага янгидан мум суркаб яна ёзишарди. Бу ишни ўзим бажара олмаганим туфайли, тахтачани онам янгилаб берарди.

Менинг биринчи ўқитувчим мулло Алибек исмли киши бўлиб, мактабимиз маҳалламиз масжидида жойлашган эди. Машғулотлар пешинга бориб тугар, ўша пайт одамлар намоз ўқиш учун масжидда тўплана бошлар эдилар. Биз болалар эса ўйинқароқ эдик – катталарнинг ибодат амалларини бажаришлари, диққатларини бир нуқтага қаратишларига

халақит берган бўлсак керакки, намоз арафасида бизга уй-уйимизга тарқалишимиз учун рухсат бериларди. Ёшим кичик бўлгани туфайли ўзим уйимни топиб бора олмасдим, шунинг учун ҳам маҳалламиздаги каттароқ ёшли болалардан бири менга етакчилик қилар эди: у менинг қўлимдан тутиб, гавжум бозор майдонларини кесиб ўтиб, бир неча бор уйимга кузатиб қўйган. Ҳозир улуғворлик касб этиб, бутун жаҳон ҳукмдори бўлган чоғимда ҳам, мен ўша маҳалладошимга нисбатан қалбимда чуқур миннатдорчилик туйғусини ҳис этаман. У ҳозир ҳам ҳаёт – Кешда яшайди.

Устозимиз мулло Алибек хийла кексайиб қолган киши эди. У таълимнинг самарали воситаси – таёқ, деб ҳисоблар, шунинг учун ҳам ўқувчилар онгига илк алифбо сабоқларини тўқмоқ ёрдамида сингдирарди. Мен унинг таёқ зарбаларига дучор бўлмаган ягона ўқувчи эдим. Чунки менда фавқулодда бир қобилият бор эдики, унинг кўмагида устоз берган топшириқларни тез ва осонгина ўзлаштирдим: ҳуснихатда ҳам, талаффузда ҳам, ёд олишда ҳам бенуқсон эдим. Бир куни мулло Алибек мени отамга алқаб: «Ўғлингни қадрла – унинг идроки ва қувваи ҳофизаси бетакрор; шунинг баробарида у ҳар иккала қўли билан бирдек ёза олади. Бундай кишилар улғайиб икки дунёда ҳам ном қолдирар», – деган экан.

Мактабнинг бошқа ўқувчиларидан фарқли ўлароқ мен мажбурият юзасидан ўқиб, ўрганмас эдим. Аксинча, менинг ўзимда илм олишга иштиёқ зўр эди. Шундан, уйга келганимдан кейин ҳам асосан дарс билан машғул бўлар эдим.

Етти ёшга тўлганимда мулло Алибек мактабини тарк этдим. Ўқишимни бошқа мактабда давом эттирадиган бўлдим. Унда Шайх Шамсиддин деган устоздан сабоқ ола бошладим. У Калом илмидан дарс ўтар, бизга Қуръон оятларини ёд олишни топшириқ берар эди.

Одатий машғулотларнинг бири Қуръони каримнинг 91-сураси билан бошланди. Суранинг номи айнан устозимизнинг исми билан ҳамоҳанг эди. «Шамс»(Қуёш) сураси 15 та оятдан иборат бўлиб, мен дастлабки сабоқдаёқ уни ўзлаштирдим. Шайх бундан росмана ҳайратланди, сўнг отамни ҳузурига чорлаб: «Узоқ йиллик фаолиятим даврида

бунинг каби иқтидорли болани кўрмаганман. У бугун жуда қисқа фурсатда «Шамс» сурасини ёд олиб, мени лол қолдирди», – деди. Сўзининг исботи учун сурани ёддан айтиб беришимни сўради. Талабини бажардим. Севинчдан отамнинг юраги ҳаприқиб кетди. Унинг кўзларида қувонч ва ҳадик бор эди. Шундан бўлса керак у қўлларини кўкка чўзиб: «Эй Аллоҳ, фарзандимни дарду балолардан асра! Бедаво ва бодан, бемаҳал қазодан сақла!» дея муножот қилди. Шундан сўнг киссасидан бир тилла танга олиб, мулло Шамсиддинга ҳадя қилди.

Шайх Шамсиддин сабоғига қатнай бошлаганимга бир ҳафтача бўлганди. Бир куни у болаларга умумий қилиб савол берди: «Қани айтинглари-чи, ўтирганда қай тахлит ўтиришлик энг мақбул саналади?» Ҳар ким ўз билганича жавоб қайтарди. Навбат менга келганида, «ўтиришнинг энг мақбули тиззалаб, чўк тушиб ўтиришлиқдир», деб жавоб қилдим. Устоз менга синовчан назар ташлаб, жавобимни изоҳлаб беришимни сўради. Дарҳол жавоб қайтардим: «Киши намоз пайти Аллоҳга сажда қилганида, Қуръон оятларини тиловат қилганида худди шу тахлит ўтиради», – дедим. Устоз азбаройи ҳаяжонланиб кетганидан «Офарин!» дея мени олқади.

Шу воқеадан сўнг устоз менинг таҳсилим билан жиддий шуғуллана бошлади. Янги-янги сураларни ўргатишга киришди. Қийналиб қолмаслигим учун, у менга ҳажман кичик-кичик сураларни ўргатар эди. Маълумки, пайғамбаримиз Мухаммад (с.а.в.) ҳали Маккадан Мадинага ҳижрат қилмаган чоғи худди шундай суралар нозил бўлган. Мен бу сураларни устознинг дастлабки қироатидан сўнг дарҳол ўзлаштириб олар, устозимнинг қайта такрорлашига ҳожат қолдирмас эдим.

Каминанинг дарсларга муносабатим, илм олишга бўлган иштиёқим устозни беҳад қувонтирди. У менга пайғамбаримиз (с.а.в.)га Маккада эканида нозил бўлган «Ёсин» сурасини ўргатишни бошлади. Бу сура ҳажман катта сура бўлиб, унда 83 та оят бор. Шайх бу ишнинг ғоят қийин эканини ҳис этиб, деди: «Темур, мен бу сурани жуда аниқ ва бенуқсон қироат қиламан. Сен уни яхшилаб тингла, сўнг худди

мен талаффуз қилганимдек бенуқсон такрорлашга ҳаракат қил. Агар қийинчилик туғилса, тортинмай айт – ёрдамлашаман!» Шундай деб устоз «Ёсин» сурасини жуда ҳам ифодали ва чиройли тажвид билан қироат қилди. Фақат дастлабки «Йа син вал Қуръанил ҳаким» оятидан сўнг бир муддат тўхтаб, «Йасин»нинг маъносини билиш, билмаслигимни сўради. Мен билганимча жавоб қилдим. Яъни, «Йа» арабчада бировга мурожаат қилинганда ёки бировни чақирмоқчи бўлганда ишлатиладиган товуш эканини, аммо бу ўринда «син» сўзи қандай маънога эга эканини билмаслигимни айтдим. Устоз уқдирди: «син» – инсон маъносини беради, аммо ҳар бир кишига эмас, муҳим кишига нисбатан ишлатилади. Мен ҳақиқатан ҳам араб алифбосидаги биргина ҳарф «син» – «инсон» маъносини беришини билмас эдим, шу боис бу ҳақда устозимга айтдим.

«Назарий жиҳатдан сен ҳақсан. Тўғри таъкидладинг, – дея мени маъқуллади устоз, – «син» ҳарфи бошқа ҳарфлар сингари бир товуш, у алоҳида ҳолда маъно моҳиятига эга эмас. Бироқ бу ҳарф «Сирра» маъносини беради. Кўрдингми, Аллоҳ ўз Расулини шу қадар севадики, унга «Эй Райҳон!» деб мурожаат қилмоқда».

Мен ўша кезлари араб тилини у қадар мукамал билмас эдим. Шунинг учун ҳам устоз «Ёсин» сурасининг ҳар бир сўзидан англашиладиган маънолар устида узоқ тўхталмади, фақат оятларнинг қисқача мазмунини таништириб ўтди.

Шундай қилиб устоз менга «Ёсин» сурасини бир марта ўқиб кўрсатиб бергач, мен ўзимдаги нусхани олиб уни такрорлашга киришдим. Бир неча маротаба такрорлаганимдан сўнг уни батамом ёд олдим.

Ўша кезлари менинг кун тартибим қуйидагича эди. Эрталабги нонуштадан сўнг мактабга, тушгача таҳсил олгач, шайх Шамсиддин ортидан пешин намозига сафда туриб, ибодат амалини бажариб бўлгач чўлга чиқиб кетар эдим.

Отам Тўрғай ҳамиша бир гапни такрорлар эди: яъни биз ҳарбий санъат билан шуҳрат қозонган аجدодларнинг авлоди эканмиз, шунинг учун ҳам болалиқдан ҳарб санъатини ўрганишга бурчли эканман. Мана шундай даъватлар таъсиридами ёки қонимда борлиги учунми илм олишга қанчалик

иштиёқманд бўлсам, ҳарб ишига бўлган қизиқишим ҳам ундан кам эмасди. Кешга ёндош минтақаларда жуда катта яйловлар бўлиб, унда йилқи уюрлари, ёввойи хачирлар тўдаси ўтлаб юрар эди. Шуларнинг сафида отамга тегишли бўлган, унча катта бўлмаган уюр ҳам бор эди.

Мен дарсдан кейин от минишни ўрганиш иштиёқида шу ерга келардим. Аввалига катта ёшдаги бирор киши минилмаган, ярим ёввойи бу отларни бўйсундириш йўлларини менга ўргатиб борди. Мен шу ишга оид барча қоидаларни бекаму кўст ўзлаштира бордим. Кейинчалик бу борада анчайин малакага эга бўлдим. Ярим ёввойи отнинг ҳеч қачон олдидан ёндошмаслик лозим, чунки тишлаши мумкин. Ортдан яқинлашсанг – тепади. Унга ўнг ёки чап томондан ёндошиб мингач, ўнг ёки чап қўл билан ёлидан маҳкам тутсанг, у типирчилайди, депсинади, ирғишлайди, устидаги кишини ерга улоқтирмоқчи бўлади ва охир-оқибат ҳаракатлари зое кетгач, бўйсунушдан ўзга чораси йўқлигини ҳис қилади – тинчийди.

Ҳар гал ёввойи отни минмоқчи бўлганимда мана шундай қаршилиқларга дуч келар эдим. Уни мардонавор енгач эса, сакраб отга минар эдим-да, бир оз чоптирардим. У маълум бир масофага боргач яна тўхтаб, энг сўнгги тихирлигини намоёиш этарди. Икки оёғини баланд кўтариб осмонга сакрар, орқа оёқлари билан депсиниб чавондозни ерга қулатиш пайида бўларди, охир-оқибат унинг ўжарлиги барҳам топиб, тақдирга тан берарди.

Яйловда фақат отда сайр қилиш билангина кифояланмас эдим. Мен от устида туриб қиличбозлик қилиш, ўқ отиш ва ўзимни мудофаа қилиш маҳоратимни ўстириш учун шуғулланардим. Бунда албатта мана шу санъатнинг ҳадисини олган устозим менга кўмаклашар эди. От устида чопиб кета туриб ўқ узардим, аммо отган ўқим нишонга етиб бормас, қилич сирмашим ҳам кутилган натижани бермасди. Шунда устозим мени овутиб: «Сен ҳали ёшсан, мушакларинг бақувват эмас. Ҳали ўсиб улғаясан, тананг кучга тўлади – ўшанда ўқни бехато узоқ масофага отадиган бўласан», – дерди.

Ўша куни ҳам яйловда вақтни худди шу зайл ўтказдим. Куннинг иккинчи ярмида қош қорайгунга қадар от миниб

қилич ўйнатиш, ўқ узиш, найза отиш машқлари билан машғул бўлдим. Уйга қайтгач овқатланиб, хуфтон намозини адо этгач ухлашга ётдим.

Эртаси куні мадрасада устозим мендан, «Ёсин» сурасини айтиб беришимни сўради. Ёдимда эди, бошдан-оёқ ёддан ўқиб бердим. Устозим яна мени олқишлаб, уч карра офарин айтди.

Шайх Шамсиддин қўл остида таҳсил ола бошлаганимнинг учинчи йили мен Қуръонни батамом ёд олган эдим. Устозим шу муносабат билан шаҳарнинг илмли кишиларини анжуманга чақирди. Турган гапки бу йиғинга отам ҳам таклиф қилинган эди. Чақирилган барча меҳмонлар тўпланиб бўлгач, шайх уларга юзланиб: «Ўзингиз амин бўлинг ва синаб кўринг-чи, Темур Қуръонни ҳақиқатдан ҳам ўзлаштирадимикин?» – деди. Иштирокчилардан учта олим киши Қуръони каримдан учта суранинг номини айтиб, уни қироат қилишимни сўрашди. Баланд овозда оятларни қироат қилдим. Барча қойил қолди. Олқишлашди ва мана шу йиғинда, барча бир овоздан менга «Ҳофиз» (Қуръонни ёддан ўқувчи) унвонини беришди.

Анжуман тугаб, йиғилганлар тарқагач Шайх Шамсиддин отамни ҳузурига чорлаб, хайр-маъзур қилди: «Мен нимаки билсам ўғлингизга ўргатдим. Бундан буён энди уни бошқа бир устоз таҳсилига беринг, токи у фарзандингизга дунёвий ва диний билимларни яна-да чуқурроқ ўргатиш баробарида, ҳаётнинг сир-асрорларини ҳам ўргатсин», – деди.

Отам Шайх Шамсиддин мактабини муваффақиятли яқунлаганим муносабати билан, унга бир от ва хачир совға қилди. Бир неча кун ўтиб, мени Абдулла Қутб таҳсил бераётган мадрасага олиб бориб қўйди. Айтишим жоиз, Абдулла Қутб илмда беназир, юриш-туришда беқиёс салобатли киши эди. Шаҳарнинг казо-казолари ўз фарзандларини унинг сабоғига беришарди. Ўша кезлари мен тез улғайиб, жисмонан такомилга эришиб бормоқда эдим. Ёшим ўн тўртга тўлиб, ташқи кўринишим биб-бинойи, хушбичим йиғитча бўлиб кўзга ташлана бошлагандим.

Ёшим ўн олтига тўлди. Жанг санъатини шунчалар ўзлаштирадимки, тенгдошларимдан бирортаси ҳам кураш, ўқ отиш

мусобақаларида менга тенглаша олмасди. Мушакларим шу қадар кучга тўлган эдики, агар осмонга қарата ўқ узсам, у булутлар орасида кўринмай кетар, орадан анча вақт ўтиб қайтиб тушар эди. Оғир вазнли кўплаб курашчилардан камини эпчиллигим билан ажралиб турардим. Мен ҳар борада бошқалардан устун бўлишга, улар бажариши мушкул бўлган машқларни бажаришга ҳаракат қилар эдим. Шундай машқлардан бири – учта отни ёнма-ён чоптириб биридан иккинчисига сакраб минишни машқ қилардим.

Отларимиз яйловда ўтлаб юрган кезлари уларни тақалаш зарурати йўқ эди. Миниш ёки юк ташиш мақсадида шаҳарга олиб келинганидан сўнг, шунга эҳтиёж туғиларди. Мен бу ишни бировнинг ёрдамисиз танҳо ўзим бажара олардим: отнинг туёғини оёқларим орасидан ўтказиб, бир қўлим билан тутиб турардим-да, бошқаси билан тақани ўрнаштириб михлар эдим. Ҳолбуки шу борада тажрибаси бор кишилардан сўрасангиз, мен айтаётган юмуш осон эмаслигини ва буни ҳар қандай киши ҳам бажара олмаслигини айтишади.

Менинг сеvimли машғулотларимдан яна бири, катта тезлик билан югуриб бораётган отнинг эгаридан тутиб гоҳ у-гоҳ бу томонига сакраб оёғимни ерга тегизар-тегизмас яна эгарга ўнгланиб олишдан иборат эди. Бу машғулот кейинчалик жангларда ёвнинг ўқларига чап бериш учун асқотди. Тўғри, бундай чоғлари отим ҳалок бўлар, аммо ўзим омон ва бешикаст қолар эдим.

Чавандозликдан ташқари сувда сузиш борасида ҳам маҳорат касб этган эдим. Жайҳун дарёси Мовароуннаҳр бўйлаб оқиб ўтади. Баҳор кезлари у тўлиб-тошади, ўзанига сиғмай қолади. Бир соҳилдан иккинчисига сузиб ўтиш оғирлашади, ҳатто оқим хавфли тус олади. Мен мана шундай вазиятда ҳам қарама-қарши соҳилга сузиб ўтардим. Бунинг учун эса сувга тушишим билан ўзимни оқим ихтиёрига топширар эдим. У мени оқим бўйлаб олиб кетаркан, аста-секин нариги соҳилга яқинлашиш ҳаракатида бўлар эдим: бу ҳол токи соҳилга етмагунимча давом этарди. Турган гапки дарёни тўғри кесиб ўтсам, шубҳасиз фарқ бўлишим тайин эди. Шунинг учун ҳам бу ўринда ақл ва тадбир қўллаш мақ-

садга мувофиқдир. Менинг яна бир машғулоти ёввойи отларни ушлаш эди. Уюр оралаб танланган отнинг бўйнига арқон солиш осон иш эмас. Мабодо уни чўчитиб юборсанг, бутун уюр безовталаниб қочишга тушади. Бу эса айнан танланган отни қувиб ушлашни қийинлаштиради. Шунинг учун ҳам аксар ҳолларда бу ишга бир кун сарф бўлади. Мен учун эса саноқли дақиқаларгина кифоя эди. Мен ҳеч қачон ушламоқчи бўлган тулпоримга тўғридан-тўғри яқинлашмасдим, чунки у менинг режамни пайқамаслиги лозим. Шунинг учун ҳам худди бошқа бир отга каманд ташламоқчи бўлгандек кўрсатардим ўзимни: от ҳеч нарсадан ҳадиксирамай қўйгач эса унинг бўйнига арқон ташлаб, урдан олиб чиқар эдим.

Хуллас, ўн олти ёшимда мен барча илмларни ўзлаштиргандим.

Роппа-роса ўн олтига тўлган куним отам мени ажодларимиз мазорига олиб борди ва қабристонга туташ масжид биносини кўрсатиб деди: «Мана шу мазорда ётган барча ажодларимиз исломга эътиқод қўйган кишилар бўлишган. Сен ҳам шу динга қойим бўлгин ва ёдинда тут: дунёдаги динлар ичида Аллоҳнинг расули Муҳаммад мустафо (с.а.в.) олиб келган диндан афзали йўқ. Зеро, баъзи динларда дунёвий масалаларга катта эътибор қаратилгани ҳолда, охирад масалаларига кам ўрин берилган. Айрим динларда эса бунинг акси. Ислом динида эса ҳар икки масалага баробар қаралади. Хоҳлардимки, ҳеч қачон исломдан чалғима, уламоларга доимо ҳурматда бўл. Олимлар суҳбатида бўлиб, дин ва дунёвий масаларда суҳбатлашишни одат қил. Импонинг етса масжид ва мадрасалар қур, уларни жиҳозла – мулкиндан бир қисмини, бисотингнинг бир улушини уларга ҳада қил!

Ўғлим, эсингда тут: кўз олдинда жилва қилиб турган бу дунё худди олтин жомга ўхшайди. Бироқ унинг ичи заҳарли илон ва чаёнлар билан тўла. Бу жомдан илонларнинг чақиши-ю, чаёнларнинг ниш санчишидан бошқа нарса кутиб бўлмайди. Унга кўнгил берма! Фақат ортидан эзгу амаллар, хайрли ишларни қолдирган инсонларга мақтов бор, мангуликка дахлдор бўлади улар».

Ўша куни отамга Муҳаммаднинг (с.а.в.) динида қойим туришликка ва умр бўйи яхши, эзгу амаллар билан ҳаётимни зийнатлашга – имконим бўлса масжидлар қуришга, олиму уламоларни қадрлашга сўз бердим.

Шундан сўнг отам менинг бошимни икки қилмоқчи эканини билдириб: «Ўғлим, ёшинг ўн олтида бўлса ҳам йигирма ёшли йигитга ўхшайсан. Бўйинг баланд, елкаларинг кенг, билакларинг бақуват – сирасини айтганда уйланиш вақтинг етди, зеро, авлодимиз давом этиши керак», – деди. Унга жавобан ҳали уйланмоқчи эмаслигимни билдирдим.

– Нега? Шундай баркамол йигит наҳотки уйланишни истамаса – бунинг жиддий сабаби бўлиши керак-ку! – деб қизиқди отам.

– Мен ҳозир чавандозлик, тирандозлик, қиличбозлик машғулотлари билан шунчалик бандманки бошқа ишларга, алалхусус уйланишга ҳам ортиқча вақтим йўқ, – дедим.

– Сен айтган машғулотлар баркамол инсон бўлмоғинг учун муҳим – буни тан оламан, – деди отам, – аммо шунинг баробарида уйланиш ҳам зарар қилмайди, қолаверса уйлансанг, фарзандинг ёш ва бақувват отадан туғилса мустаҳкам бўлади.

Отамдан илтимос қилиб, шу масалани бир-икки йил тўхтатиб туришларини сўрадим. Чунки уйланиш йигитнинг кучини кесиб, уни заиф қилиб қўяди, деб ҳисоблар эдим. Бироқ кейинчалик Султония шаҳрининг насроний епископи билан қилган суҳбатим асносида билдимки, ўз вақтида уйланиш йигитнинг жисмоний қувватини камайтирмас экан.*

---

* Султония шаҳрининг насроний епископи Амир Темур Кўрагон билан қилган қизғин суҳбатлари таъсирида Соҳибқирон ҳақида жуда қимматли эсдалик ёзиб қолдирган. Биз айна шу жойда мазкур мемуарни эътиборингизга ҳавола этамиз ва у Марсель Брион томонидан Франция Миллий кутубхонасидан топилганини ва ўзбек тилида илкор ўқувчилар этиборига ҳавола этилаётганини эслатиб ўтмоқчимиз.

СУЛТОНИЯ ЕПИСКОПНИНГ ЭСДАЛИГИ

Унинг исми Темурбек. Темурнинг маъноси – метал, бек эса ҳукмдор дегани. Душманлари уни «Темурланг» деб аташади. Сабаби унинг бир оёғи оқсайди. Шунингдек, Темурбекни Эронда «Мири табам» – «Улуғ йўлбошчи» ҳам дейишади.

Бу одамнинг ўғиллари кўп эди, ҳозирда улардан иккитасигина ҳаёт: бириси Миронишоҳ – 40 ёшда. Иккинчиси Сун Хари (Шоҳруҳмирзо) – айна пайтда 22 ёшга тўлди. Қолган фарзандлари жангларда ва касаллик туфайли ҳаётдан кўз юмишган.

Миронишоҳнинг 4 та хотини ва 4 нафар ўғли бор. Ўғилларининг бариси вояга етган ва ҳар бири йигирма-ўттиз минг кишилик қўшинга эга. Ҳар тўртала фарзанд мустақил ҳукмдор каби иш юритади. Уларнинг барчаси қаттиққўл бобосидан қўрқади, шунинг учун ҳам бобосининг топшириқларини сўзсиз бажаришади. Акс ҳолда аёвсиз жазоланишлари мумкинлигини билишади.

Темурбек гарчи ҳозирда ёши ўтиб қолган бўлишига қарамай ҳали ҳам жисмонан бақувват, сафар заҳматларига бардошли, жангларда фаол. Кечаю кундуз вақтини сарҳадсиз кенгликларда, очиқ осмон остида ўтказади.

Айтишларича, Темурбек ёшлигида жуда келишган, дилбар йигит бўлган экан. Ўша хушбичимликнинг нуқси урган ҳозирги қиёфаси-ю, ташқи кўриниши бунини исботлаб турибди.

Бойлиги беҳисоб, санаб саноғига етиб бўлмайди. Унинг бисотидаги тилла тангалар сочилса, бутун ер юзини қоплаши мумкин. Унинг емакхонаси ва шарбатхонаси учун бир кунда минг мисқол тилла сарфланади.

Салтанати поёнсиз: тасарруфидаги ҳудуднинг бир учидан иккинчи учига бориш учун сайёҳ бир йил юриши лозим бўлади. Мана шу масофаларда тўлиқ хавфсизлик таъминланган. Оддий йўловчилардан тортиб савдо карвонларигача шу йўллар бўйлаб эркин ҳаракат қилишади. Мабодо бирор-бир ҳудудда қароқчилар босқини ёки талончилик содир бўлса, Амир Темур биринчи галда ўша ҳудуднинг маҳаллий ҳукмдорини қатл эттиради. Чунки Темурбекнинг фикрича, токи маҳаллий ҳукмдор қароқчилар билан тил бириктирмаса, вази-

фасини виждонан, ҳалол адо этса – ҳеч қандай тўда катта йўлларда қароқчилик қилишга журъат этмайди.

Ҳокимият тепасига келган дастлабки кундан шу пайтга қадар Темурбекнинг барча юришлари фақат зафарли бўлиб келмоқда: бирор-бир ҳукмдор, бирор-бир қалъа йўқки унинг олдида паст кетмаган бўлса.

Темурбек ислом дини арконларига қатъий амал қилади. Ҳар куни канда қилмай беш вақт намозни адо этади. Рамазон ойи рўза тутади. Мен унинг шароб ичганини кўрмадим...

Темурбек агар хоҳласа қўл остидаги аҳоли орасидан ўн марталаб жанг қилишга лаёқатли эркаклардан иборат юз минг кишилик қўшин тўплай олади.

От уюрлари салтанат ҳудудидаги поёнсиз ўтлоқларда боқилади, айтиш мумкинки, ҳар бир уюри юз мингдан йигирма мартагача кўпроқдир. Унга тегишли бўлган туяларнинг эса сон-сапоги йўқ. Ҳиндистон унинг бошқарувига ўтгач, унинг ҳисобида ўн бештадан юзтагача жанговар филлар ҳам мавжуд эди. Лекин бу филлардан танатанали тадбирларда фойдаланишади.

Темур араб, форс ва турк тилларида эркин сўзлашади. У калом илмида ва ислом ҳуқуқшунослигида шу қадар беқиёс билимга эгаки, бирор-бир мусулмон уламози илмий баҳс ва мунозарада уни енга олмаган. Темурбекнинг 200 дан ортиқроқ саройи бор: биргина Самарқандда уларнинг сони – 18 та. Кешда – 20 та, Бағдодда – 15 та, Исфаҳонда – 12 та, Шерозда – 7 та; Бағдод устидан қозонган галабаси шарафига у соф олтиндан ясалган дарахт олди. Унинг барглари қимматбаҳо тошлар билан безалган бўлиб, бу тошларнинг асл баҳосини ҳеч ким айта олган эмас.

Жанггоҳларда у худди оддий аскар каби сафда туради – ҳамма қатори жангга киради. Ўлимдан қўрқмайди. Бир эмас, бир неча марталаб яраланса-да, неча бор ўлим билан юзма-юз келган бўлса-да, бирор марта ҳам ортга чекинмаган, шахсан ўзи бош бўлиб қўшинини жангга олиб кирган.

У олимларни, шоирларни бағоят қадрлайди. Уларга ҳурмат кўрсатади. Бунинг сабаби унинг ўзи ҳам олим эканидандир. Дастлабки учрашувимиздаёқ бир нарсага эътибор қаратдим. Темурбек доимо чўлда, очиқ осмон остида яшайди. Са-

фар чодиреда ухлайди. Назаримда бунинг сабаби, қўшинининг сон-саноқсизлигидир, чунки бундай катта қўшинни бирор-бир шаҳарда жойлаштиришининг иложиси йўқ.

Темурбек ерда ўтириб таомланади, ерга тўшама солиб ётади, унинг столда овқатланадиган одати йўқ. Таомномаси асосан гуручли овқатлар, от сутидан тайёрланган қатиқ, ёқтирган ичимликлари сирасига яна от сути, асал шарбати киради. Байрам кунлари унга ёш тойчоқнинг гўштидан кабоб ҳам тайёрлашади. Бу таомни хоразмликлар айниқса гоаят хуш кўришади.

Сафар чодиреда беш устунли: овқат маҳали унда катта дастурхон ёзилади. Тўрдан Темурбек жой олади. Қолганлар, яъни унинг фарзандлари, набиралари ва лашкарбошилар икки томонда жойлашадилар. Улар билан Темурбекнинг орасида бир неча зарълик масофа сақланади. Дастурхонга таом тарқатиладиган барча жом ва идишлар соф олтиндан (Изоҳ: Султония епископининг мана шу жумласи ҳақиқатга тўғри келмайди. Чунки мазкур асарнинг айрим ўринларида Амир Темур ҳазратлари олтин ёки кумуш жомда овқатлашиб бўлмастгини бир неча бор таъкидлаганига гувоҳ бўламиз). Овқат маҳали ҳеч кимдан садо чиқмайди. Мабодо Темурнинг ўзи бировдан бирор нарсани сўраб қолмаса, ҳеч ким ортиқча бир сўз дейишга ботинмайди – жимгина тановул билан машгул бўлишади.

Агар Темурбек меҳмон қабул қилса-ю, меҳмони насроний бўлса унга шароб қуйиб берилади, аммо ўзи ҳам фарзандлари ва лашкарбошилари ҳам кайф берувчи ичимликдан тийилишади.

Дунёнинг бошқа бирор-бир мамлакатада Темурбек қўшинида жорий этилган тартиб ва интизомни учратмайсиз. Унинг ҳарбий лашкарбошилари ўзи бош бўлган лашкарнинг сони билан фарқланади. Масалан, ўн кишидан ортиқ аскарга бошчилик қиладиганларни – ўн боши; юз кишидан ортиқ аскарларга – юз боши, мингдан ортиқ навкарларга минг боши ва ўн минг нафардан ортиқ жангчиларга бош бўлган саркадалар туманбоши деб аталади.

Бу қўшинда мустаҳкам интизом ўрнатилган: бошлиқларнинг топшириқлари сўзсиз бажарилиши шарт. Мабодо минг-боши ўз аскарига «ўтга кир» деса, у ўйлаб ўтирмасдан ўзини

ўтга отади. Баишарти жангчилар буйруқдан бўйин товлаш, уни бажармаслик ёки сусткашлик қаттиқ жазоланишини яхши биладилар.

Темурбек ўзини қучоқ очиб қаришлаган, унга дарвозаларини ўз ихтиёри билан очган шаҳарлар аҳолисининг жонига, молига дахл қилмайди. Шунинг учун ҳам кўпгина қалъалар Темурбекка жангсиз таслим бўлишни маъқул кўришган. Агар бирор-бир аёл кишига зўрлик ишлатилса ёки Темурбекнинг тасарруфидаги ҳудудда бирор-бир талончилик рўй берса, у бу ишни қилганларни шафқатсиз жазолайди.

Темурбекнинг жаҳондаги энг қудратли ҳукмдорлардан бўлганлиги, унинг биринчилардан бўлиб порохдан фойдаланганлигида кўрилади. У порох тайёрлаш сир-асрорларидан воқиф бўлган. Шунинг учун ҳам ҳарбий юришлари чоғи, ҳаммаша порох тайёрлаш учун зарур бўлган хом ашёни ўзи билан бирга олиб юрган. Бирор-бир қалъани қамал қилса-ю, раъйига мувофиқ жавоб бўлмаса дарҳол порох тайёрлаб, қалъа деворлари остида портлатиб, уни қулатади. Мен дунёда бунгача ҳам бундан кейин ҳам Темурбек сингари қаттиққўл одам бўлмаса керак деб ўйлайман...

Айрим хорижлик ҳукмдорлар унинг ҳузурида чўкка тушиб, қуллуқ қилмоқчи бўлганларида, Темурбек бунга изн бермаганига гувоҳ бўлганман. У фақат Аллоҳга чўкка тушиб қуллуқ қилиш мумкин деб ҳисоблайди. Ўзи учун эса оддийгина таъзим бажоси келтиришни кифоя деб билади.

Гарчи майхўрлик ва ишратпарастликни ёқтирмаса-да, бу нарсага аёвсиз эмас. Бироқ Лут пайгамбар қавмига хос бўлган ахлоқсиз ишларга тоқати йўқ: бундай гуноҳ ишни қилганларни шафқатсиз жазолайди.

Самарқандда Испания элчиси Клавихони ҳурмат-эҳтиром билан қабул қилиб, ундан: «Бизнинг севимли ўғлимиз Кастилия қиролининг аҳволи қандай?» – деб сўраганини ўзим эшитдим.

Бир марта унинг жангга кирганини ва жанггоҳни голибона тарк этганини ўз кўзим билан кўргач, шундай хулосага келдимки, Темурбек ҳеч шубҳасиз ўз даврининг энг жасур ўғлонидир!..

ИККИНЧИ БОБ

ЁШЛИК АЙЁМИМ ВА ҲАРБИЙ МАШҒУЛОТЛАР

Ёшим 16 га тўлганида ҳаётимда рўй берган аҳамиятга молик воқеалардан бири – Самарқандга сафарим ва Амир Кулол билан танишувим бўлди. У жарангдор исмига монанд Амир – ҳукмдор эмасди, балки маърифатпарвар, донишманд бир киши эди. Унинг «Пир» деган мартабаси бор эдиким, ҳамиша муридлари, шогирдлари қуршовида ўтирарди.

Самарқандга сафарим олдидан устозим Абдулла Қутб бир энлик хат ёзиб қўлимга тутқазди. Шу мактуб билан Амир Кулол ҳузурига борсам, яхши қабул қилишини айтди. Самарқандга келиб дастлаб ҳаммомга тушдим. Йўлда инган чанг-ғуборлардан халос бўлдим. Шундан сўнг Амир Кулол ҳузурига ошиқдим. Устозимнинг мактубини ул зотнинг қўлларига тутқаздим. Давра тўрида ўтирган Амир Кулол Абдула Қутбнинг мактубига кўз югуртира бошлади. Фурсатдан фойдаланиб, мен ҳам унга тузукроқ сер солиб қарадим. Саксон ёшларни қоралаб қолган, жиккаккина чол бўлиб кўринди у кўзимга. Узун оппоқ соқоли салобат бахш этиб турган чеҳрасини меҳр билан боқувчи кўзлари янада файзиёб этиб турарди.

Амир Кулол хатни ўқиб тугатгач, даврада камсуқумгина бўлиб ўтирган меҳмонга, яъни менга диққат билан разм солди, сўнг: «Қани жавон йигит, ўрнингдан туриб ёнимга келиб ўтир-чи, сенга яхшироқ бир қараб олай!» – деди. Мен унинг ёнига бориб ўтирдим. Пир айтди: «Эй Темур, отанг ҳақида эшитганим бор, аммо ўзини кўрмаганман. Абдулла Қутб мактубида сени роса алқаб, Қуръони каримни ёд билади, шунингдек, араб ва форсигўй шоирларнинг шеърларидан ҳам хабардор деб, таништирибди – шу гап ростми?»

Мен унинг сўзларини тасдиқлаб: «Ҳа, муҳтарам пир, ҳақ йўлини тутганим сабаб, Аллоҳ мени кучли хотира қуввати билан сийлаган: ҳар қандай шеърни бир эшитсам, бас – ёдлаб оламан», – дедим.

Шу кез Амир кулол: «Сен Аъши*нинг бирор-бир шеърини ёддан билансанми?» – деб сўраб қолди.

Мен Аъшининг шеърларидан бирортасини ҳам ёд билмаслигимни, тўғрироғи уларни ўқимаганлигимни рўй-роҳат тан олдим. Пир: «Нима учун?» – деб сўради. Мен унга жавобан, Аъшининг шеърини асосан ғазал ва «ташбиб»лардан иборатлиги, уларда ишқий мавзулар бўртиб туриши, ёшлик ва гўзаллик васф этилиши – менинг эса бундай мавзуларга тобим йўқлигини айтдим.*

Амир Кулол менинг важдаримни обдан тинглаб, сўнг беозоргина танбеҳ берди: «Сен ўқимишли, зиёли кишисан, шу боис ғазал ва «ташбиб»ларга юзаки муносабатда бўлмаслигинг лозим, – деди у. – Қолаверса булар фақат восита, зеро, шоирлар мана шу воситалар билан илоҳий илм ва ғайб сирларини намоянда этдилар. Маърифатли инсонлар уни ўқиб ҳикмат уқадилар, оддий одамлар ҳам ўзларига яраша баҳра оладилар».

Шу сўзларни деб Амир Кулол шоирнинг бир шеърини ўқиб берди. Сўнг менга юзланиб: «Қани хотиранг кучини амалда кўрсатиб, ҳозир мен ўқиган шеърни ёддан айтиб берчи», – деди. У ўқиган шеър ўн байтдан иборат бўлиб, мен қандай эшитган бўлсам, шу тахлит такрорладим.

Ўтирганлардан бири бу ҳолга шубҳа билдирди: «Афтидан бу йигит Аъшининг шеърларини аввал ҳам эшитган бўлиши керак. Сабаби араб ва форс тилини билган ҳар бир кишининг Аъши шеърятидан беҳабар бўлиши мумкин эмас, – деди. – Шу сабаб, ижозат этсангиз мен ҳозир ҳали ҳеч кимга маълум бўлмаган, ҳали ҳеч ким эшитиб улгурмаган, тўғриси ўзимнинг ижодимдан бир шеърни ўқисам-у, меҳмонимиз уни бир эшитишдаёқ ёдлаб олиб, такрорласа – ўшанда унинг қувваи ҳофизасига тан берсак бўлади» – деди. Кейин етти байтдан иборат шеърини ўқиди. Мен уни сўзма-сўз ёддан такрорладим. Давра сукутга чўмиб мени тингла-

---

* Аъши – таниқли араб шоирларидан бири. Форсигўй шоир Манучеҳрнинг таржималари боис шуҳрати ёйилган.

* Араб тилидаги «ташбиб» сўзининг ўзаги «шабб» бўлиб у ёшлик маъносини ифодалайди. Шоирлар унинг воситасида дуркун гўзалликни куйлайдилар.

ди. Шундан сўнг Амир Кулол меҳрибонлик билан кафтини бошимга қўйиб: «Эй давра аҳли, қаранг бу йигитнинг пешонасида бир нур балқиб турибди. Унинг келажаги порлоқ, у бурун ўтган буюкларга насиб этмаган улуғликка эришади. У пайт эҳтимол мен тириклар сафида бўлмасман. Илло, сизларнинг аксарингиз Темур номи дунё бўйлаб шуҳрат қозонганига гувоҳ бўласиз!» – деди. Сўнг хизматкорини чақириб, кулча нон олиб келишини сўради. У бир сават тўла нон олиб кирди. Амир Кулол еттита кулча нонни қўлимга тутқазиб деди: «Кешга қайтгач ҳар бир кулчани бир-бир тишлаб, қолганини асраб қўй. Башорат шуки, вақти келиб етти иқлим сенинг иродангга бўйсунди!»

Бу воқеа ҳижрий 752 йилда* содир бўлди. Амир Кулол менинг келажагимни башорат қилди, аммо ўша маҳал мен бу башорат амалга ошади, деган хаёлдан йироқ эдим. Уйга қайтгач бу ҳақда отамга сўзлаб бердим. Отам уни жиддий қабул қилди. Амир Кулол улуғ инсон эканини айтиб, нимани буюрган бўлса, айтганидек қилиб бажаришим лозимлигини таъкидлади. Мен худди айтганидек бажардим. Самараси мана, кўриб гувоҳи бўлиб турганингиздек – бутун жаҳон ҳукмдориман!

Отам Самар тархон исмли қиличбоз устани чорлаб, мени унга шогирдликка берди. У менинг қиличбозлик маҳоратимни ўстиришга масъул бўлди. Мен ўша пайтгача ҳам қилич ўйнатар эдим, аммо етарли даражада моҳир эмасдим. Дастлабки машғулотимизга Самар тархон икки қулоч арқон олиб келди. Ақлга сиғмайди: «Арқонга бало борми?» – деган ўй кечди хаёлимдан. У эса ана шу арқон билан ўнг қўлимни танамга маҳкам боғлади ва: «Эй Темур, сен ҳозир бир қўлли одамсан. Бир қўлинг, у ҳам бўлса чап қўлинг ишлайди, холос. Сен шу зайл қилич ўйнатишинг лозим – шуни машқ қиламиз», – деди.

Сирасини айтганда мен аввал ҳам ўнг қўлим билан баббаробар чап қўлимни ҳам ишлатиб турар эдим. Аммо Самар тархоннинг машғулотлари уни такомилга етказди. У ўзи ўргатаётган сабоқнинг назарий жиҳатини ҳам асосларди: «Жангда душман рақибининг ўнг қўлини одатда яралаб,

---

* Ҳижрий 752 – милодий 1352-1353 йил.

ишдан чиқариш пайида бўлади, – деб сабоқ берар эди у, – ўнг қўли яраланиб, чап қўлини ишлата олмаган кишининг ўликдан фарқи қолмайди».

Шундай қилиб мен чап қўлда ҳам юксак маҳорат билан қилич сирмайдиган даражага етдим ва тан олиб айтишим керакки, бу нарса кейинчалик жангларда мени муқаррар ҳалокатлардан сақлаб қолди.

Мен йиллар ўтиб, жангу жадаллар кечиб, улкан салтанат барпо этдим. Етти иқлим ҳукмдори бўлдим. Бу вақтга келиб, Самар тархон анчайин кексайиб қолган, оғзида тиши битта ҳам қолмай тўкилиб кетган эди. Унинг устозлик хизматларини муносиб тақдирлаб, унга моддий ёрдам кўрсатдим. Кексаликда бирор-бир нарсага зориқмаслиги учун зарур чоралар кўрдим. Ва умуман ёшлигимда ким менга устозлик, дўстлик қилган бўлса – барчаларини яхшиликлар билан сийладим: бировларига лавозим бердим, бировларига нафақа белгиладим. Ҳатто душманларимга ҳам ёмонлик истамадим. Чунки, ёшлик чоғларинг рақибларинг кўзингга улкан бўлиб кўринар экан, улғайиб борганинг сари, айниқса мавқеинг юксалиб боргани сайин улар наздинда кичрайиб, қилган ёмонликлари ҳам арзимас бир нарсага айланиб қолар экан – ҳаттоки қасос олишга-да, арзимамайди.

Самар тархоннинг сабоқлари зое кетмади. Мен ҳар иккала қўлимни ҳам бирдек ишлата олар эдим. Бу эса менга ҳар қандай маҳоратли қиличбоз рақибимдан устунлигимни кўрсатар эди. Йилдирим Боязид устига қўшин тортиб борган чоғим, ёшим олтмишдан ошган эди. Қўшинларимиз Ангора (Анқара)да юзма-юз бўлди. Мен уни яккама-якка курашга чорлаб, нома жўнатдим. Чунки, таклифимни қабул қилиб майдонга тушса енгишимни билар эдим. Ахир мен ҳар иккала қўлим билан жанг қилар эдим-да! Агар ана шу воқеа содир бўлганида зап томоша бўларди, аммо Йилдирим Боязид менинг таклифимни қабул қилмади.

Гарчи ёш бўлсам ҳам тиним билмай вақтимни қиличбозлик, тирандозлик ва чавандозлик машқлари билан ўтказсам ҳам, ора-чора вақт топиб, китоблар мутолаа қилиб турар эдим. Ўша кезлари қўлимга иккита китоб тушиб қолди. Иккиси ҳам форсийда, назм йўлида ёзилган бўлиб, бириси

Мавлавий (Жалолоддин Румий)нинг «Маснавийи маънавий»си бўлса, яна бири Маҳмуд Шабистарийнинг «Шабистони хаёл» («Сирлар ёғдуси») китоби эди. Мавлавийнинг «Маснавий»си менга маъқул келмади. Сабаби шоир шеърларида эътиқод эркинлигини тарғиб этиб, ҳеч бир дин бири-иккинчисидан устун эмас, деган ғояни илгари сураб эди. Ҳолбуки, менинг бу масалада ўз қарашларим бор: мен ислом динини бошқа барча динлардан устун қўяман. Илло, менинг бул нав фикрлашим, ўзим мансуб бўлган динни кўр-кўрона улуғлаш важдан эмас, балки шундай дейишимга етарли асосим борлиги учундир. Масалан, ҳақлигимни исботлаш учун, ислом динини Мусо ва Исо пайғамбарларнинг таълимоти билан қиёслашнинг ўзи кифоя. Қаранг, Мусо (а.с.) таълимотида нуқул фоний дунё ҳақида гапирилади, бироқ нариги дунё хусусида лом-мим дейилмайди. Худдики у дунё йўқдек. Исо пайғамбар таълимотида эса, аксинча, гап фақат нариги дунё ҳақида, фоний дунё хусусида бир оғиз ҳам гап йўқ. Исломнинг мукамаллиги шундаки, унга эътиқод қўйган ҳар бир киши ҳар икки дунё ташвишини қилишга бурчли. Охиратни ўйлаб яшаш, бу дунёдаги ҳаётни эзгу ва хайрли амаллар билан зийнатлаш, масъулиятини пайдо қилади. Ёғочнинг ҳам икки учи, тарозининг ҳам икки палласи бор. Инсоннинг ҳаёти ҳам фоний ва боқий дунёда кечади. Бирини қўйиб, иккинчисидан тўйиб бўлмайди.

Шу сабабли менга Маҳмуд Шабистарийнинг «Сирлар ёғдуси» номли китоби маъқул келди. Гарчи у шиа мазҳабидаги етти имомнинг издошларидан бўлса ҳам, унинг Худо хусусидаги, фоний ва боқий дунё ҳақидаги фикрларидан қаттиқ таъсирландим. Кейинчалик Азербайжанни забт этганимда, Шабистар аҳолисига зиён-заҳмат етказмадим. Зеро, ижоди билан менда кучли таассурот уйғотган Маҳмуд Шабистарий шу шаҳар фуқароси бўлган. Шабистар аҳолисининг сонини аниқлашларини буюрдим. Ўн беш ёшдан юқори фуқароларни санаб чиқишди – 3891 нафар жон экан. Ҳар бирига беш мисқолдан олтин беришларини амр қилдим.

Атрофимдаги одамлар нега бундай иш тутганим, Шабистар аҳолисига саховат кўрсатиб, тилла улашганим боисини

тушунмай ҳайрон эдилар. Мен ҳам уларга бунинг сабабини айтмай қўя қолдим, чунки оддий одамлар улуғларнинг хоҳиш ва иродасини тушунишга қодир эмаслар. Шу боис шабистарликларга қилган ҳимматим сабаби сирлигича қолди. Унинг сабаби фақат ўзимга аён эди. Бу сирни ҳозир, мана шу ўринда очдим. «Сирлар ёғдуси» менинг онгимни ёриштиргани, илмнинг кўпгина чигалликларини ечишимда омил бўлгани – мурувват кўрсатишимнинг сабаби эди.

Ёшим ўн саккизга тўлганида отам барча хўжалик ишларини зиммамга юклаб, ўзи узлатга чекиниб, қолган умрини тоат-ибодат ва охират тадоригига бахш этишга киришди. Аввал эслатганимдек, у Кеш шаҳрининг ўрта ҳол ер эгаларидан бўлиб, жуда катта бойликка эга эмасди. Шунинг учун ҳам мен отамнинг бисотини бойитиш йўлидан бордим. Бу борада форсиғўй шоир Саъдийнинг сабоқларини ўзлаштирдим. Шоир айтадики, инсон тирик экан бисоти ва билимини бойитиш ҳаракатида бўлмоғи лозим. Зеро, айрим кимсалар бойлигинга қараб иззат-икром кўрсатсалар, илмли кишилар ақлинг ва идрокингни қадрлайдилар.

Башарти, отамнинг бисотини бойитиш учун ўзимга бирор-бир машғулот топишим лозим эди. Шу вайдан Мовароуннаҳр ҳукмдорларидан бирининг хизматиغا кирдим.

УЧИНЧИ БОБ

АМИР ЯХМАК ХИЗМАТИДА

Ўша кезлари Самарқандни Яхмак исмли амир бошқарар эди. Ёши етмишларни қоралаб қолган, икки нафар ёш фарзанди ўлдирилган, акасидан қолган зурриёд – ёлғиз жиянидан ўзга меросхўри йўқ эди унинг.

Амир Яхмак отамни танирди. Шу боис унга хат йўллаб, агар истаса унинг қўл остида хизмат қилишим мумкинлигини баён этдим. У розилик билдирди. Ўзимни кўргач эса лол қолиб, «Тўрғайнинг шундай кучли, келишган ўғли борлигини билмаган эканман!» – деди. Сўнг қўлимдан нима иш келишини сўради. Мен унга жавобан: «Ҳар икки қўлим хиз-

матга шай: ҳар иккаласида қаламни ҳам, қилични ҳам бирдек маҳорат билан ишлатишга қодирман. Агар истасангиз девондаги ишларингизга қарашишим мумкин, хоҳласангиз қўшинингизни бошқаришга ҳам тайёрман», – дедим. У бир муддат мени синчиклаб кузатган бўлди-да, сўнг: «Девондаги ишларни бошқаришга ҳали ёшлик қиласан, бироқ қўшинни ишониб сенга топширишим мумкин», – деди. Шундай қилиб ўша кундан эътиборан Амир Яхмак қўшинини бошқаришга киришдим. Ўшанда эндигина 19 ёшга тўлган эдим.

Амирнинг қўшинини ўша кезлари Кулар Камол деган киши бошқариб келар экан. У семиз ва қўрс киши бўлиб, ёши элликлар атрофида эди. Амир Яхмак мени қўшинга бош этиб тайинлаганини эшитиб, у аввалига мени обдан кузатди. Сўнг аскарларга юзланиб заҳарханда қилди: «Қаранглар, Амир Яхмак бизга эрмак учун, қорачадан келган бир баччани юборибди».

Мен ўсмирларга нисбатан бунинг каби муносабатни қабул қила олмайман. Умуман ахлоқсиз гап-сўзлар, ношаърий хатти-ҳаракатларни қаттиқ қоралайман. Баайни шу сабаб билан мадрасадаги сабоқдошларимдан бирини ўқ узиб ер тишлатганман. Шу боис Кулар Камолнинг тагдор қилиб айтган гапидан қоним қайнаб кетди. Қиличимни яланғочлаб, унга жавоб қайтардим: «Мен ҳозир сенга бачча эмаслигимни исботлайман ва ҳақорат қилганинг учун жойингга ўтирғизиб қўяман!»

Шу сўзларни деб унга томон отилдим. Кулар Камол мендан буни кутмаган экан шекилли, довдираб қолди. Вазият жиддий эканини англаб, у ҳам қиличини қинидан суғурмоқчи эди, уқувсизлиги панд бериб, улгурмай қолди. Ҳаракатлари қовушмади. Мен эсам қилич сирмаб бўлгандим. Ўткир тиг унинг томоғини кесиб, жон томирини узган – боши умуртқа суягига илашиб тургани учун ҳам, бўйнини тарк этмаганди. У худдики менга тан бериб, узр сўраган каби, аввал чўккалади, сўнг гурс этиб ерга қулади.

Қонга беланган қиличимни унинг уст-бошига артиб тозаладим-да, сўнг аскарларга юзланиб, ўзимни таништирдим: «Мен – Темур Тўрғай ўғли: Кеш фуқароси! Бугундан эътиборан Амир Яхмак қўшининг бошлиғиман. Буйруқларимга сўзсиз

итоат этишингизни талаб қиламан, акс ҳолда қиличим зарбин бўйнингизда синаб кўришингизга тўғри келади!»

Аскарлар бир-бирларига термилишиб, жим туришарди. Сукут – аломати ризо! Бу ҳол менинг раҳбарлигим сўзсиз қабул қилинганидан далолат эди.

Эҳтимол, мендан давр ўтгандан кейин, ўспирин ёшларнинг шаънини ҳимоя қилиб, аввал бир тенгдошимни, сўнгра Кулар Камолни ўлдирганим учун мени маломат қиладиганлар ҳам чиқиб қолар. Бу йўлда ҳеч иккиланмай бош кесганим учун, мени керагидан ортиқ қаттиққўлликда айблашдан ҳам тоймаслар. Бироқ менинг бундай кимсаларга айтадиган гапим шу: гўзаллик ва хушбичимлик – Аллоҳнинг туҳфаси ва у инсоннинг заволига хизмат қилмаслиги лозим. Айрим ахлоқий бузуқ одамларнинг бошвоқсиз майли туфайли ёшликнинг хуш сурати залолатга юз буриши мумкин. Шунинг учун ҳам мен келгусида ахлоққа зид, қонунга хилоф, одамийликка номуносиб бунинг каби ишлар содир этилганда, айбдорларни аёвсиз қатл этишга фармон бердим. Шу боис ҳам менинг салтанатимда ўспирин ёшларнинг дахлсизлиги таъминланди. Бу подшоликда хушбичимлик соҳибига хавф туғдирмайдиган бўлди.

Мен Кулар Камолни жазолаган куним Амир Яхмак ҳузурига чорлаб, миннатдорчилик изҳор этди. Афтидан, мен уни кўрслиги, беписандлиги, безбетлиги билан ноқулайлик туғдириб келаётган бир душманидан халос қилган эканман.

Пайтдан фойдаланиб, қўшинда янгича тартиблар жорий этиш борасида амирнинг рухсатини олдим. У менга ўз билганимча иш тутишим мумкинлиги тўғрисида ваколат берди. Дарҳол ишга киришдим. Ўн кишидан иборат ўнликларни ташкил этиб, ўнбошилар тайинладим. Ўнта шундай ўнликка – юзбоши ва ўнта шундай юзликка эса мингбоши бошчилик қиладиган бўлди.

Менгача бу қўшинда ҳарбий тайёргарлик машқларига панжа ортидан қараб келинган экан. Суворийлар ейиш, ичиш ва ухлашдан бошқа иш қилмаганлар. Янги тартибга кўра қўшин кунора чўлга чиқиб, ҳарбий машғулотларни ўтай бошлади. Шунингдек, шахсан ўзим уларнинг беш вақт намозни оғишмай амалга оширишларини назорат остига олдим.

Мен бу ислоҳотлар аскарларга хуш ёқмаслигини билар эдим. Лекин шунинг баробарида орадан икки-уч ҳафта ўтиб, барчанинг шу тартибга кўникишини, ҳамма нарса жой-жойига тушишини ҳам ҳис этардим.

Орадан бир ойча вақт ўтди. Амир Яхмакнинг чўлда истиқомат қилувчи бир неча фуқаролари арз билан келишди. Айтишларича, Самарқанд шимолида яшовчи қора-хитой қабиласи уларнинг отарларига ҳужум уюштириб, олти минг бош қўйларини талаб кетибди. Шу жараёнда уч нафар чўпон-чўлиқларни ўлдириб ҳам кетишибди.

Мен воқеа жойига бориб, вазиятни ўрганишга, айбдорларни топиб жазолашга ва талаб олиб кетилган молларни қайтариб келиб ўз эгаларига топширишга тайёр эканимни айтдим.

Амир Яхмак менга эътироз билдириб деди: «Эй Темур, қора-хитойларни биламан. Улар билан рақобат қилишинг хавфли. Жанговар эркакларининг ўзи йигирма мингдан зиёдроқ». Унга дедим: «Агар менга икки юз нафар аскарни олиб кетишимга рухсат берсангиз, улар билан ҳисоб-китоб қилиб келишга қурбим етади». Амир Яхмак таажжубланди: «Йигирма мингга қарши икки юз киши?» – елкаларини қисиб қўйди у.

– Ҳа, шунинг ўзи кифоя! – қатъий қилиб таъкидладим мен. Рухсат бўлгач, икки юз нафар аскарни олиб, Самарқанддан чиқиб шимолга томон йўл олдим.

Қора-хитой қабиласи Самарқанддан йигирма фарсанг узоқроқда жойлашган бўлиб, мен уларнинг ерига қадам қўйишим билан, қабиланинг ҳурматли кишиларидан бир нечасини суҳбатга чорладим. Уларга Амир Яхмак ҳарбий қўшинининг бошлиғи эканимни, келишимдан мақсад – Амир Яхмак ҳудудидаги чўпон-чўлиқларга қора-хитойликлар босқин уюштириб, олти минг бош қўйни талаб кетганликларини айтдим. Шунингдек талончилик пайти уч нафар чўпоннинг ўлдирилганини ҳам илова қилдим. Шу боис ўғирланган молларни қайтариб, ўлдирилган одамларнинг товони учун қотилларни топширишларини талаб қилдим.

Қабиланинг ҳурматли кишилари, қора-хитой қабиласи ўн битта қавмдан иборат экани ва бу ишни қайси қавм қил-

ганини билмасликларини айтишди. Мен уларга яна мурожаат қилиб, ҳар бир қабилада ўғри-каззоблар борлигини, улар отнинг қашқасидай қабиладошларига таниш эканини уқтирдим. Агар ана шу ўғриларни яхшилик билан менга топширсалар, уларга ёмонлик қилмаслигимни таъкидладим. Улар эса қайсарлик билан, бундан хабаримиз йўқ, деб туриб олишди.

Тушундимки, бу одамлар билан яхшиликча гаплашишдан бир наф чиқиши қийин. Ўғрилар кимлар, уларнинг макони қаерда – бу одамлар ўла қолса айтадиганга ўхшамайди. Шу боис уларга очиқдан-очиқ дағдаға қилишга ўтдим: «Сизларга «Фотиҳа» сурасини ўқиш учун кетадиган вақт миқдорида имкон бераман, шу фурсатда бирор-бир хулосага келмасангиз, бирма-бир бошингизни оламан», – дедим.

Улар гапларимдан мени мазах қилиб кулишди. Бириси, тўладан келган, қизил юзли киши менга беписандлик билан сўз қотди: «Болакай, сен бунақа ишни қилиш тугул, сўзлашга ҳам ҳали ёшлиқ қиласан. Шошилма ҳали мўйловинг ўссин, худди меникидек», – дея у ўзининг узун мўйловига ишора қилди. Сўнг: «Ана ўшанда гапирсанг ярашади» – деди. Мен одамларимга бу одамни ўтовдан ташқарига олиб чиқишларини буюрдим. Менинг нима қилмоқчи эканимни ҳеч ким англамай ҳам қолди. Яшин тезлигида қиличимни суғириб унинг бўйнига сирмадим. Устозим Самар тархоннинг ўргатганларини шу ерда бехато бажардим. Кулар Камолнинг бошини кесганимда бунчалик аниқ ҳаракат қила олмаган эдим. Шунинг учун ҳам унинг боши орқа умуртқа суягига илашиб қолган эди. Бу сафар худди устозим ўргатганидек қўл кучим билан эмас, бор вужудим билан зарба бердим. Унинг боши чўрт узилиб пастга думалади.

Бу ҳол кутилмаганда содир бўлди. Шундан қабиланинг тўртта вакили ғазабга келиб, мавҳ этмоқ бўлиб менга томон отилишди. Мен уларга қарши курашга киришар эканман, йўл-йўлакай аскарларимга аралашмасликларини, фақат иккинчи қиличимни узатиб юборишларини тайинладим. Икки қўлимда икки қилич билан тўртта рақибимни роса тинкасини қуритдим. Тан олиб айтишим керак, мен бу одамларни ўлдириш фикридан йироқ эдим. Менга бор йўғи маъ-

лумот керак эди. Навқарларимни курашга аралаштирмаганим, жангда уларнинг роса тинкасини қурутганим ҳам шундан – ўлдиришни истамаганим учун эди. Қарасам улар ҳам бўш келмаяпти. Шунда рақибларимдан бирининг қўлига жароҳат солдим: у қилични тушириб, ўзи ерга қапишиб қолди. Мен билан савашиш фойдасиз эканини англаб дастлаб бириси, кейинроқ қолган иккиси туркчада омонлик тилаб, узрхоҳлик қилишди. Мен уларни қайта ўтовга таклиф қилиб, яна мулоқотга киришдим.

Улар менга бу ишни «Оқ марбуж»* қавмидагилар қилганилигини, аммо айнан қайси бири бунга бош қўшганлигини айта олмасликларини билдиришди.

Қабила вакилларидан «Оқ марбуж» қавмига ким бошчилик қилишини сўрадим. «Жавдат Голто» деб жавоб қилишди. Мен қабила вакилларини «Оқ марбуж» қавмини топганимга қадар гаровда ушлашимни, уларни топгач эса озод қилишимни айтиб, йўлга тушдим. Аскарларим тетик, бардам эдилар. Шундан англадимки, менинг ёш бўлишимга қарамай қатъият билан қилаётган хатти-ҳаракатларим уларга куч бағишлаб, ишончларига ишонч қўшмоқда эди.

Кечга яқин «Оқ марбуж» қавми жойлашган ҳудудга етиб келдик. Мен йўлимизда учраган биринчи йўловчидан Жавдат Голтонинг манзилини сўраб суриштирдим. У қўллари билан узоқдан элас-элас кўриниб турган оқ доғни кўрсатди.

– Оқ гумбазни кўраяпсанми? – деди у мавҳум манзарага аниқлик киритиб, – ана шу юрта Жавдатники.

Мен аскарларимни тезроқ юришга ундадим. Мақсадим Жавдат Голтони эсанкиратиб қўйиб, қўлга олиш эди. Токи биров билиб, биров билмай қолсин. Шундай бўлди ҳам. Голтонинг ўтовига келибоқ биз отдан сакраб тушиб, ичкарига кирдик. Ёши олтмишлар атрофидаги, сочлари оқарган киши хотини ва икки ўғли билан дастурхон атрофида ўти-

---

* «Оқ марбуж» туркийда «оқ қувур» маъносини англатади. Этимологик жиҳатдан у ўтов тепасига ўрнатилган тутун қувурдан келиб чиққан.

ришарди. Келишганимиздек биз дарҳол Голто билан ўғилларини қўлга олиб, бу манзилни тезда тарк этдик. Шошилмасак бўлмасди, чунки чамамда бу ерда уч мингтача урушга лаёқатли эркаклар бўлиб, агар курашадиган бўлсак мени ҳам, аскарларимни ҳам ҳалок қилишлари мумкин эди. Чунки мендаги маҳорат аскарларимда йўқ эди-да!

Шундай қилиб биз «Оқ марбуж» манзилидан етарли масофага узоқлашиб, хавфсиз ҳудудга етказ тўхтадик. Жавдат Голтога ўзимни таништириб, ташрифим сабабини баён қилдим. У ўзини бу ишлардан беҳабар одамдек кўрсатишга тиришди. Шунда мен айтдим: «Жавдат Голто, сен шу қавмнинг раҳбарисан. Бу қавмнинг яхши-ёмон куни, яхшими ёмон иши сенинг рухсатингсиз амалга ошмайди. Башарти, сен Амир Яхмакнинг сурувини талаб кетган одамларни биласан. Уларнинг ноҳақ уч нафар чўпонларимизни ўлдирганликларидан ҳам хабаринг бор. Шундай экан сен, ўзингга ва фарзандларингга жабр етмасин десанг – молларни қайтариб, чўпонларимизнинг хунини тўла ёки қотилларни бизга топшир.

Жавдат Голто гапимга унамади. Дарвоқе, мен сўзлаб турган пайтим ота-болаларнинг ўзаро кўз уруштириб олганларини пайқаб қолдим. Қотил ва талончиларга, айнан шу йигитлар бош бўлиб бормадимикин, деган шубҳа пайдо бўлди менда.

– Агар гапимга кирмасанг, айтиб қўяй, шундоққина кўз ўнгингда болаларингни жазолайман ва бундан заррача ҳам афсусланмайман, – дедим. – Чунки, агар сен ҳақиқий мусулмон бўлсанг ва Қуръондан хабаринг бўлса, шариат худди шундай жазони раво кўради. Зеро, ўша ўғри-каззобларга сенинг фарзандларинг бош бўлишган. Кейин сени қатл этаман, чунки талончилик ва қотиллик сенинг рухсатинг билан амалга ошган.

Жавдат Голтонинг осонликча жон бергиси йўқ, шундан тайсалланишда давом этди. Қавмида беш мингта жангчи эркаклар борлигини, агар улар бундан хабар топса, оёққа туриб Амир Яхмакни ҳам ҳалок этишини писанда қилди. Мен: «Агар беш минг эмас, юз минг тарафдоринг бўлса ҳам, оқибати қандай бўлишидан қатъи назар, токи бўлиб ўтган

воқеани адолатли ҳал қилмас эканмиз, бу ердан соғ-саломат қайтишни хаёлингга келтирма», – дея огоҳлангирдим. Жавдат Голто мени ҳавойи дўқ-пўписа қиляпти, деб ўйлади шекилли пинагини ҳам бузмади. Шунда йигитларимга унинг ўғилларидан бирини сиртмоққа тортишларини буюрдим. Навкарларим унинг бўйнига ип боғлаб, икки учидан қарама-қарши томонга торта бошлашди. Унинг қўлоёқлари қалтирашга тушди. Шу кез ота аянчли бўкириб юборди: «Бас! Бас қилинглар! Бераман, қайтариб бераман». Йигитлар арқонни бўшатдилар, аммо Жавдатнинг ўғли ўлиб қолган экан. Ўғлининг жонсиз танаси узра ҳўнграб йиғлаётган Голтони қиличим билан туртдим: «Иккинчи ўғлингга ҳам жабр қилма!» Жавдат Голто бошини кўтарди:

– Ўша ўлдирилган чўпонларнинг хуни қанча?

– Шариатда бировни билмай ўлдириб қўйган киши юзта туя миқдоридан хун тўлаши лозимлиги айтилган. Сенинг одамларинг эса қасддан одам ўлдирганлар. Демак, сен уч карра кўпроқ хун тўлайсан, яъни ҳар бир чўпон учун 300 бошдан.

Голто биратўла тўққиз юзта туя бера олмаслигини, чунки бунча туяси йўқлигини айтди. Мен: «Туянг бўлмаса, ўрнига от бер – улар сенда кўп-ку!» – дедим.

– Бу отлар меники эмас, жамоаники, – деди у.

– Унда жамоанг билан гаплаш, молинг азизим жонинг! – дедим мен ҳам бўш келмай.

Голтонинг бўйсунидан бошқа чораси қолмаган эди. Аммо мен уни ҳам, ўғлини ҳам озод қила олмас эдим. Шунинг учун чўлда юрган қавмдошларидан бирини топиб келиб, уни элчи қилиб жўнатдим. Унга Голто нималарни тайинлаган бўлса, мен яна-да кескинроқ қилиб тайинладим:

– Бориб айт, – дедим унга. – Агар белгиланган муддатда 6000 та қўй ва бадал сифатида 900 та от олиб келинмас экан, Жавдат билан унинг ўғли қатл эттирилади.

Худди кутганимдек, айтилган муддатда қўйлар суруви ва отлар уюрини олиб келишди. Аммо мен Голто ва унинг ўғлини дарҳол озод қилмадим. Чунки улар озод этилса қавмни оёққа турғазиб бизга ҳамла қилиши мумкин эди. Шунинг учун токи Самарқанддан чопар келиб юборилган қўй

ва отлар манзилга етди, демагунча уларни гаровда тутиб турдим. Хабар келгач эса, Самарқандга молларни олиб кетган юз нафар аскарлардан ажралиб, мен билан қолган юзта навкарим билан уй томон от чоптирдик.

Самарқандга қараб от суриб борар эканмиз, қора-хитой қабиласи чегараларидан чиққач, отларимизни бир оз секинлатдик. Йўлимизда кўплаб ўтовлар учраб турарди. Мана шундай қора уйлардан бирининг ёнидан ўтаётганимизда уйдан югуриб чиққан ёшгина бир қизга кўзим тушди. Унинг чиройига мафтун бўлиб қолдим. У ҳам мендан кўзини узмасди. Бир неча бор унга томон ўгирилиб қарадим. У ҳам мени нигоҳлари билан таъқиб этарди. У жойдан узоқлашиб, қиз кўринмай қолди. Бас энди унутаман деб ўйлагандим. Адашган эканман, унинг мафтункор кўзлари мени таъқиб этишда давом этди. Бу ҳол менга ёқмади: мен ўзимни жуда мардонавор жангчи деб билардим, аслида-чи, бир қизнинг чиройи олдида бўшашиб ўтирибман. Ўзимдан-ўзим ижирғандим. Қилични олиб, бир нотаниш қизнинг қарашларига дош бера олмаган юрагимни нимта-нимта қилиб ташлагим келди. Ахир мен уни кўриб, гўзаллигидан бир оз баҳраманд бўлган чоғимда унга тамоман боғланиб қоламан, деб ўйламаган эдим. Аксинча, бу шунчаки ўткинчи бир туйғу деган қатъий қарорда эдим. Шу асно Шамсиддин Муҳаммад Шерозийнинг* қуйидаги сатрлари ёдимга келди: *«Шу қора кўзларга чалинган ишқим юрагимни асло тарк этмас, зотан осмонинг йўриги шу: ҳеч нима ўз-ўзидан содир бўлмас...»*

Самарқандга келибоқ Амир Яхмак ҳузурига бордим. Унинг хизматимдан рози эканлиги менга қилган муносабатидан яққол англашилиб турар эди: «Эй Темур, – деди у ҳаяжонини яшира олмай, – сен қилган иш ҳар қандай манаман деган эркакнинг қўлидан келмайди». У шу сўзларни деб хизматларим эвазига юзта отни инъом этди.

---

*Темурбек ўз эсдаликларида Ҳофизни, яъни таниқли форс шоирини тилга олганида Шамсиддин Шерозий деб тўлиқ номи билан атайди. Одатда уни Ҳофиз деб аташади. Амир Темур ўзи ҳам Ҳофиз бўлгани туфайли уни бошқалар каби аташдан тийилган бўлса керак.

Гарчи Амир Яхмакнинг мендан кўнгли тўқ бўлса ҳам, ўзим-ўзимдан рози эмас эдим. Чунки хотирамга ўрнашиб қолган ўша қора-хитойлик қизнинг сиймоси хаёлимни ба-тамом банд қилиб олган эди. Бундан қутулмасам бўлмайди. Шу сабабли, ота-онамни кўриб келиш баҳонасида Амир Яхмакдан таътил сўрадим. У жон-жон деб рози бўлди. Мен Кешда азиз устозим Абдулла Қутб билан учрашиш иштиё-қида эдим. Унга ҳаётимда рўй берган воқеани сўзлаб бер-гим, ундан бундан бу ёғига қандай йўл тутишим лозимлиги ҳақида маслаҳат олишга ошиқмоқда эдим.

Устоз Абдулла Қутб мени кўриб беҳад қувонди: «Бара-калла, кўзга кўринган мардона йигит бўпсан!» – деди у. Мен дедим: «Эй азиз устоз, сиртдан қараганда шундай, аммо сиз айтган мана шу мардона йигит, ботинан ожизгина бир бола эканини фош қилиб қўйди. Шунини сизга айтгани келдим. Баъзан шунчалик паст кетишдан кўра жонимга қасд қил-самми, деб ўйлаб қоламан».

Абдулла Қутб ҳушёр тортди, сўнг: «Агар ўз жонингга қасд қилмоқчи бўлсанг – сабаби нима?» – деб саволга тутди. Мен кўнглимни ром этган қиз воқеасини сўзлаб бердим. Устозим энгил тортди: «Ўғлим, – деди у меҳрибонлик билан, – сени ҳаяжонга солган бу туйғу – Аллоҳдан! У ҳар бир балоғатга тўлган йигит-қизнинг қалбига шу туйғуни солади. Токи улар шу туйғу воситасида бир-бирларини топсинлар, никоҳ воси-тасида қовушсинлар – натижада Аллоҳ шу йўл билан банд-ларининг сонини оширади. Ахир ҳаётнинг бардавомлиги ҳам шундан-ку! Башарти, қалбингда эҳтирос жўш ура бошлабди-ми, бу табиий, уйланишинг керак. Бу ҳақда отангни хабар-дор қил – эшитиб бошлари осмонга етади!»

Мен бу ҳақда отамга гапира олмаслигимни айтгач, у: «Бўпти, сен гапирмай қўя қол, мен ўзим отангнинг ҳузурига бориб гаплашаман!» – деди.*

---

* Амир Темурнинг завжалари кўп бўлган. Лекин хотинлари ораси-да биринчи ва каттаси мана шу қора-хитойлик қиз бўлган. У Темур-нинг фарзанди Жаҳонгир Мирзонинг онасидир. Шунингдек, Шоҳ-рухнинг онаси Дилшод оға, Мироншоҳнинг онаси Манглибек хотун, Умар шайхнинг онаси Туман хотун бўлган.

Мен қора-хитойлик шу қизга уйланганимдан сўнг анчайин босилдим, тинчландим. Безовта руҳим таскин топди. Ва мен ҳеч нарсадан тортинмай, яна Яхмак хизматига кетдим.